

## Tiltredelsestale

**Tor Magne Nesvik**

**Stavanger domkirke, 22.05.2026**

Vær deg selv. Stå opp for andre, lærte jeg i Ynglingen. Der vokste jeg opp og der ble troen min formet. I Bibelen lærer vi om menneskets ukrenkelige verdi. Om at vi alle er Guds barn, store og små, uansett hvor vi bor, hva vi gjør eller hvor vi kommer fra. Vi er søsken – «allemannalle», som er skapt til å være nettopp de vi er: Oss selv. Unike. Men samtidig helt like alle andre.

Og med et kall, et ansvar her på jorda.

For det er først når vårt samfunns moderne mantra om å «være seg selv» får det nødvendige tillegget om at livet også handler om å se opp og stå opp for andre, at det blir en sunn teologi og et sunt menneskesyn. Du blir først deg selv, den du er skapt til å være, når du ikke lenger bare leter innover og nedover, men utover, mot de andre.

Det budskapet trenger vi blant annet kirka til å minne hverandre om. Vi er skapt til fellesskap. Fellesskap på tvers av alle forskjeller mellom oss. Vi er skapt for å løfte hverandre og å bære hverandre. Ikke bare venner og kjente. Men alle. Når livet smiler, men særlig når motbakkene er enorme.

Kirka er stedet som skal romme den akkurat DU er. Med alt det du er og alt det du bærer med deg. Kirka er stedet du skal få høre at du er verdifull, du er elsket. Stedet du skal få legge fra deg alt det du angres på og mislykkes med, og ta imot Guds nåde, vel vitende om at han vant over døden, og lever for din skyld. Kirka er stedet du skal finne hvilepuls, freden, Gud. Kirka er stedet du skal få vite at Gud rommer hele deg. Gud tåler deg. Gud elsker deg. Uansett.

Men kirka er og stedet der du skal bli utfordret. Stedet vi aldri bare skal ha nok med oss selv, men utfordres til å stå opp for hverandre. Så ingen av verdens søsken blir glemt eller oversett. Kirken er stedet vi skal kalles ut fra for å bygge, trøste, lege og lindre hverandre. Sånn bringer kirka håp i Rogaland, og håp i verden. Inspirert av Jesus selv. Han som viste oss hva radikal nestekjærlighet innebærer, og som døde og stod opp igjen for våre synders skyld.

En kirke med fokus på å bygge mennesker og fellesskap til å være de Gud kalte oss til å være, den kirka vil jeg fortsette å tilhøre, og være med på å utvikle videre. For den kirka har jeg blitt kjent med her i bispedømmet. Vi, Den norske kirke i Rogaland, har et enormt potensial og stor, stor gjennomslagskraft. Tenk bare: Over en halv million på gudstjeneste i fjor; 11.000 frivillige; 3900 konfirmanter for å nevne bare noe! Jeg er stolt av bispedømmet, kirkebyggene våre, men framfor alt alle folkene som skaper kirkelivet

her i Rogaland! Her er høyt under taket og lave terskler, her er glødende innovasjons- og misjons-ånd men også entusiasme for det tradisjonelle og de godt forankra og forsiktige forandringene.

Vi lever i usikre tider på så mange måter. Da trenger vi kristentroen. Vi trenger Bibelen og kirka. Og så trenger vi altså være oss selv og frimodig vende blikket utover. Da skal vi ikke bare takle alt som måtte komme, men skape glimt av himmel her på jord.

I Ynglingen lærte jeg om å være meg selv og å stå opp for andre. Og jeg husker godt den dagen det ble min tur til å holde min første andakt. Jeg valgte teksten som betydde mest for meg den gang, en lang, hengslete ungdom, ordene jeg har båret med meg siden: *«Gled dere alltid i Herren! Igjen vil jeg si: Gled dere! La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær. Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har på hjertet, fram for Gud. Be og kall på ham med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.»*

Jeg tar med meg disse ordene fra Filipperbrevet også inn i bispegjernen. Jeg skal forsøke være meg selv; jeg må jo nødvendigvis være biskop på min måte, med alle de begrensningene, den tørre humoren og den irriterende, for noen, altfor store fotballinteressen. Men jeg skal virkelig gjøre alt jeg kan for å bidra til at vi som kirke deler raust rundt oss av kjærlighet og engasjement for alle i samfunnet. Jeg vil stå på for at alle skal føle seg hjemme i akkurat deres kirke her i bispedømmet. Stå på for at Guds ord skal bli forkynt, at Jesus skal bli trodd, sett og etterfulgt.

Kjære kirkeråd, bispedømmeråd, dere andre bispekandidater -ikke minst Vidar og Karen Margrethe som jeg ser fram til å samarbeide videre med; kjære alle dere som har vært med i de rådgivende prosessene; kirkelig ansatte, frivillige og rådsmedlemmer, kjære proster, kirkeverger og bispedømmeansatte som blir nære kolleger; og kjære alle dere i organisasjonsliv, kommune og fylke: Jeg ser fram til å innta en av lederrollene på lagene vi tilhører.

Jeg er klar over at jeg skal være biskop i hele Rogaland. Det er jo litt forvirrende at det heter Stavanger bispedømme. Men fra nå av er det Rogaland for meg.

Jeg er overvelda og ydmyk ovenfor oppgaven, men tror det skal bli bra dette her, av to grunner: For det første skal det gå bra fordi det heldigvis er Gud, ikke biskopen, som bærer kirka, det er Gud som skaper vekst, det er Gud som har regien, ja, Gud har hele verden i sin hånd. Og så skal jeg ikke bare gå med Gud, men også få gå med dere. Kirke og menighet, kommune og fylke, alle disse størrelsene handler om fellesskap, ikke alenegang. Jeg gleder meg til å samarbeide med dere alle. Måtte Guds fred, som overgår all forstand, være med oss alle!

